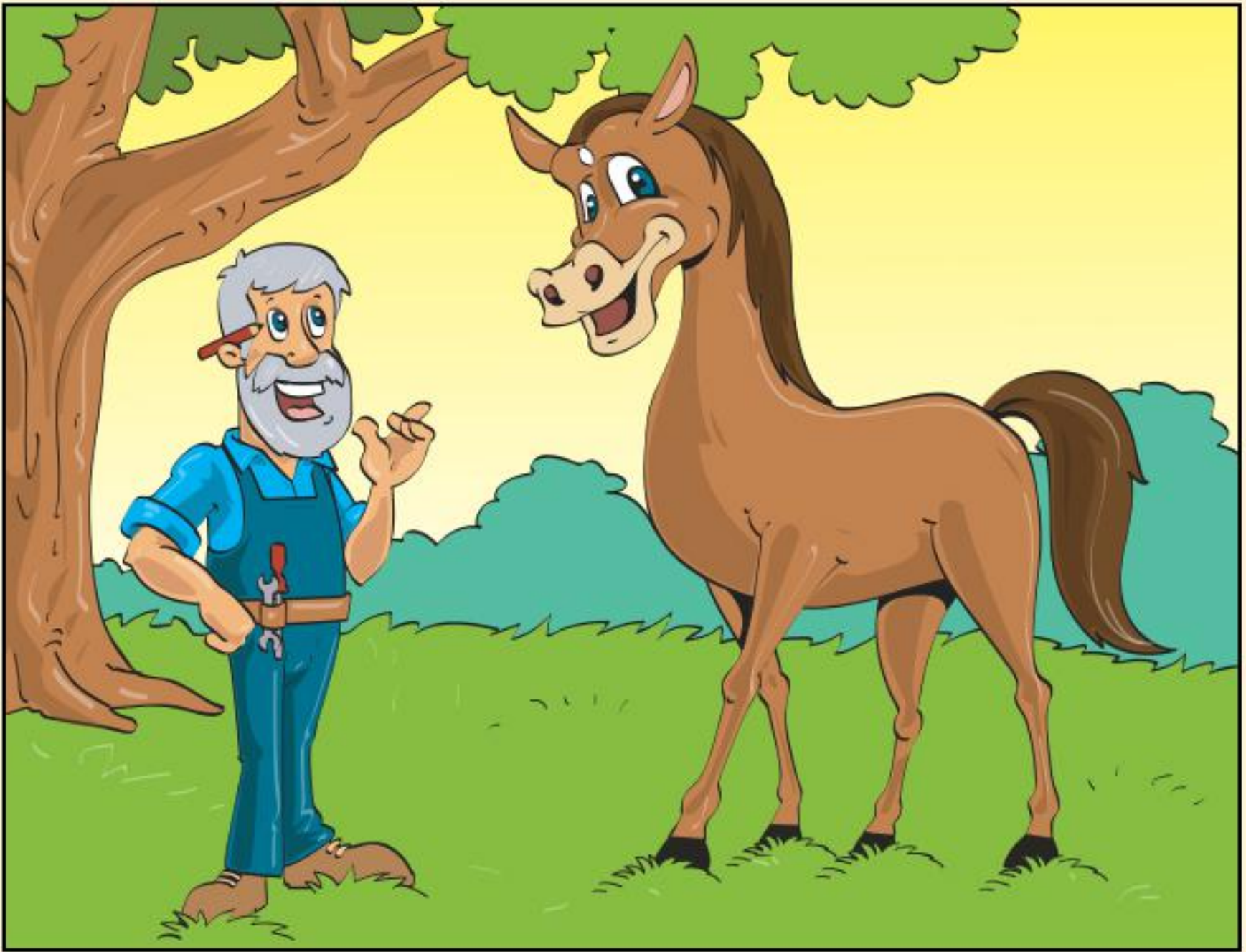

Hvem er unyttig?

Det var en gang en tjukk og rød høne som var arrogant og nebbete. Hun så på alle andre som unyttige og ulønnsomme, og hver gang hun la egg, ble hun så stolt og kjepphøy at det ikke var måte på. «Klukk, klukk!» skrek hun da, slik at folket i huset skulle komme og se at hun hadde lagt et egg. Det bodde ikke mange i huset, bare to stakkars gamlinger, snekkeren og kona hans. Den gang snekkeren var ung og frisk, snekret han krybber som han solgte i haugevis i byen.

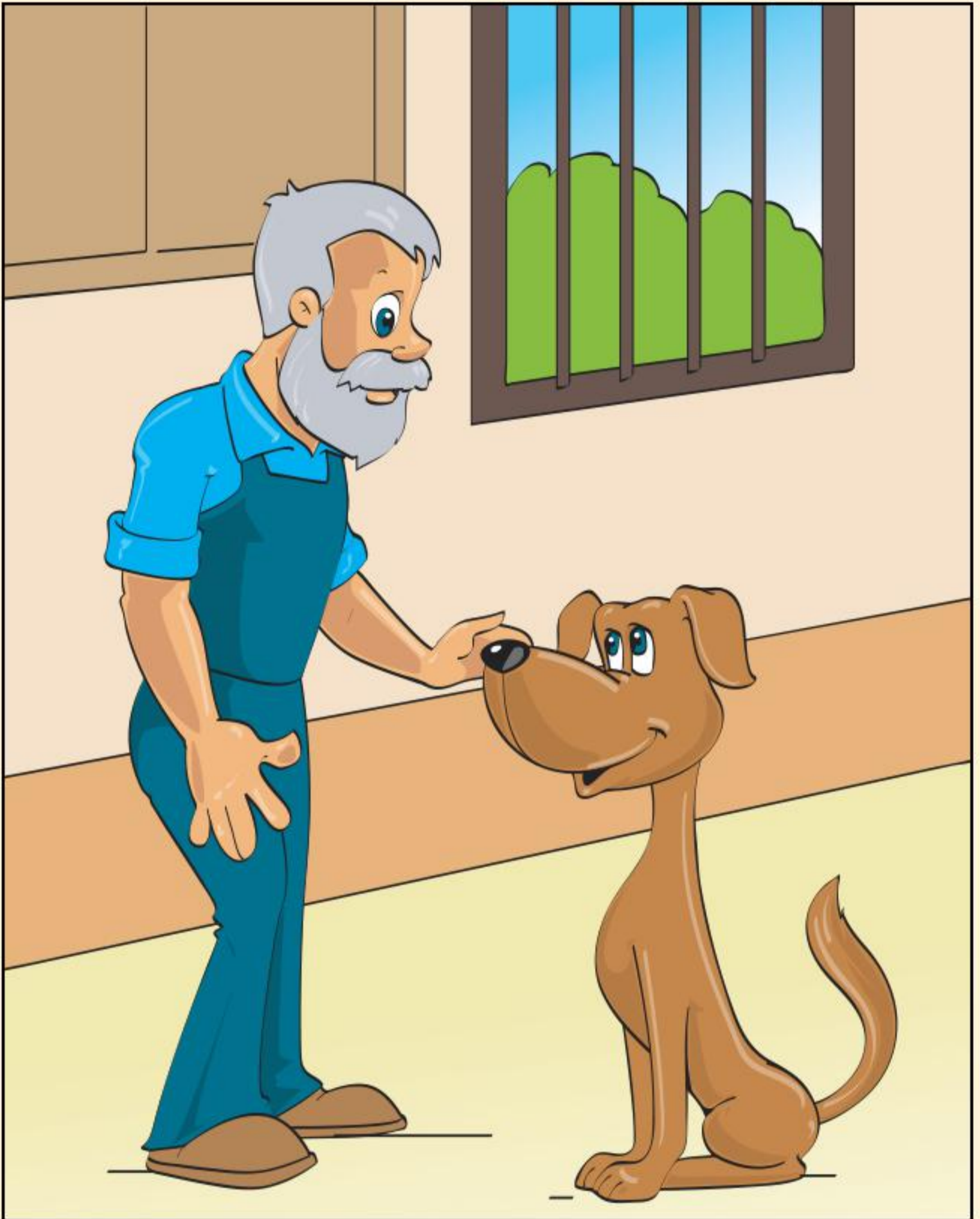
Nå var han gammel og grå og orket ikke mer å snekre. Han hadde to sønner, men begge hadde reist langt vekk for å skaffe seg arbeid. Det var ensomt å bo i et så stort hus, derfor valgte han og kona å selge huset og flytte til landsbyen. Der kjøpte han en hest og en vogn for de pengene han fikk for huset sitt, og bygget et nytt hus for resten av pengene. Hesten var en rask og fin hest, den hadde en hvit måne i pannen.

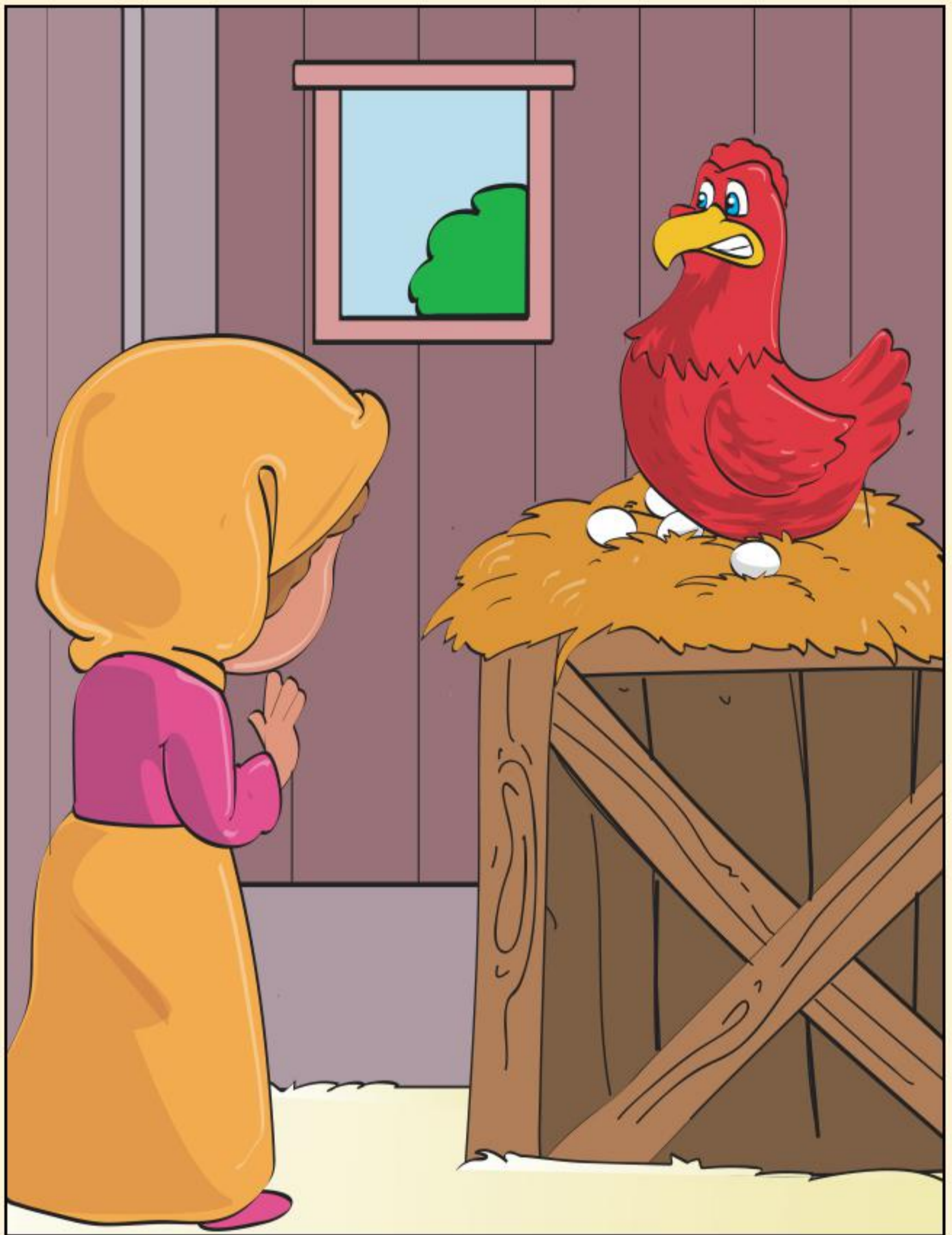

Snekkeren begynte å kjøre hestekjerren og ble veldig opptatt av den nye hesten sin. Det likte ikke høna, for hun hadde vært deres lille midtpunkt før denne hesten kom. Siden hesten kom, gjorde snekkeren alt for å stelle ham, og resten av tiden gikk med til å hente vann og høy og gulrøtter til ham. Høna ble mer og mer rasende for hver dag som gikk. «Jeg legger et stort egg hver eneste dag, men den gamle mannen legger aldri merke til meg mer og bryr seg bare om den dumme hesten. Gamlemor er det vel uansett ikke så mye å si om, hun er bare interessert i å vaske gulrøtter for hesten!» mumlet høna for seg selv.

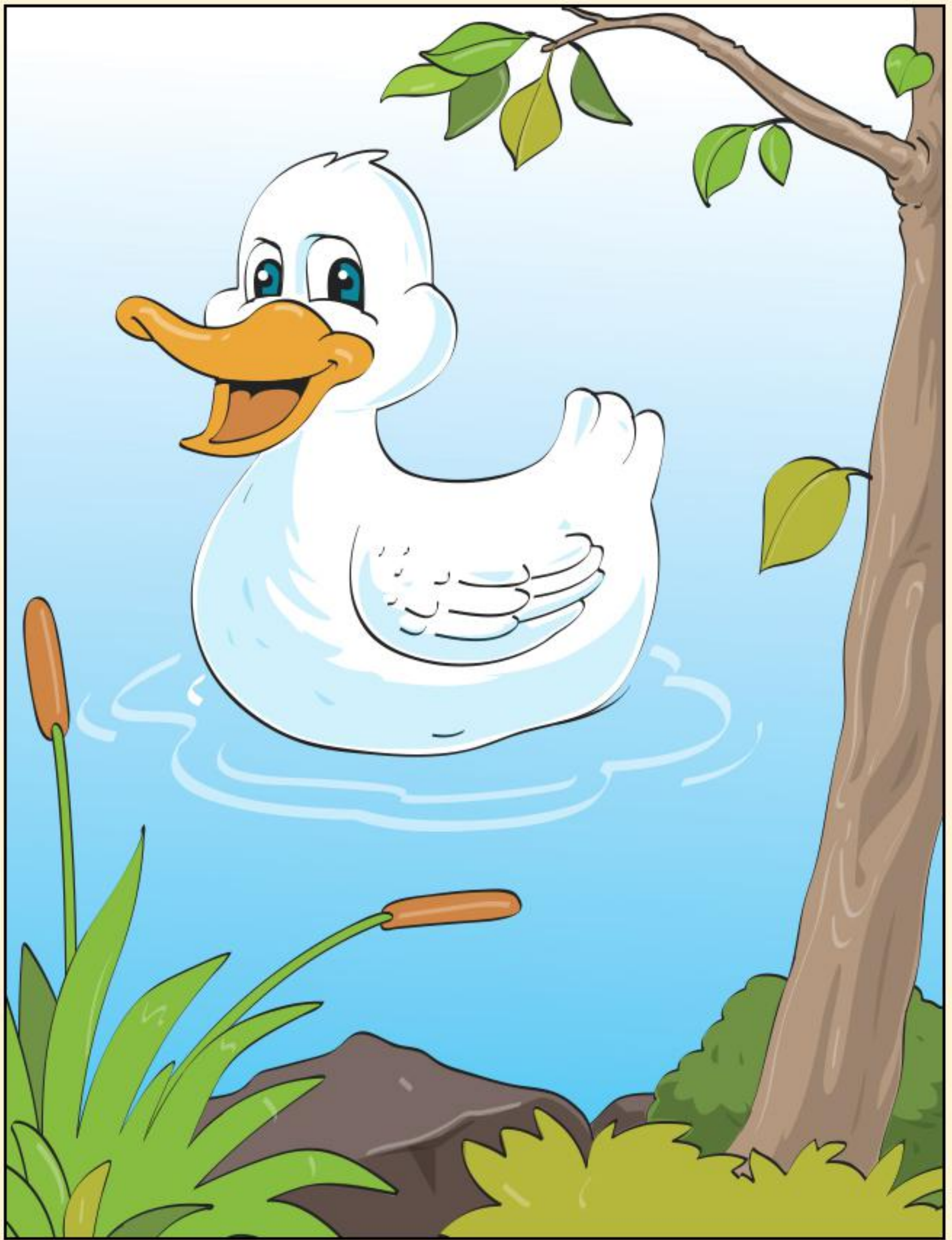
En dag da snekkeren kom hjem, hadde han med seg en hund. Han kjøpte hunden for at den skulle vokte huset, men den ble fort yndlingen til snekkeren og kona. Nå var det hunden som ble bortskjemt. Hele tiden fikk han servert kald melk å drikke og saftige bein å tygge på. Hunden logret ivrig hele dagen og fulgte i hælene på snekkeren. Når høna fikk se dette, brant hun nesten opp av sjalusi.

En dag ble hun så sint at hun bestemte seg for å streike - hun nektet å legge egg. Hun blåste seg opp og satte seg, sluttet å legge egg, og hvis noen forsøkte å røre henne, nebbet hun til, spredde vingene i været og klukket sukkende lyder.

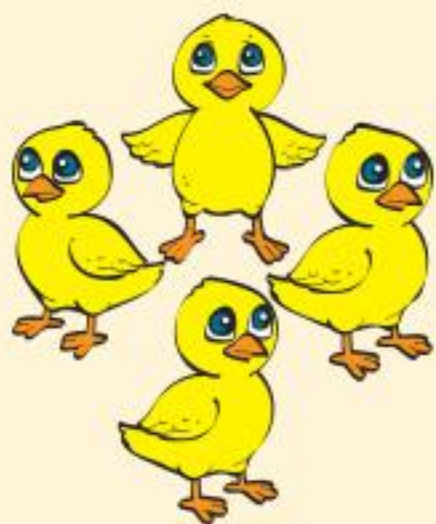
Den gamle kona begynte å akke seg: «Høna vår har blitt en klukkehøne.» Endelig fikk høna litt oppmerksomhet, og det likte hun godt. «Nå skal de få vite hvor nyttig jeg er!» tenkte hun. Men hun visste ikke at snekkeren var klokere enn som så, en dag hentet han mange egg og la dem under høna, og sa: «Vil du sitte, så får du jammen meg ruge, her må alle mann streve får maten.»

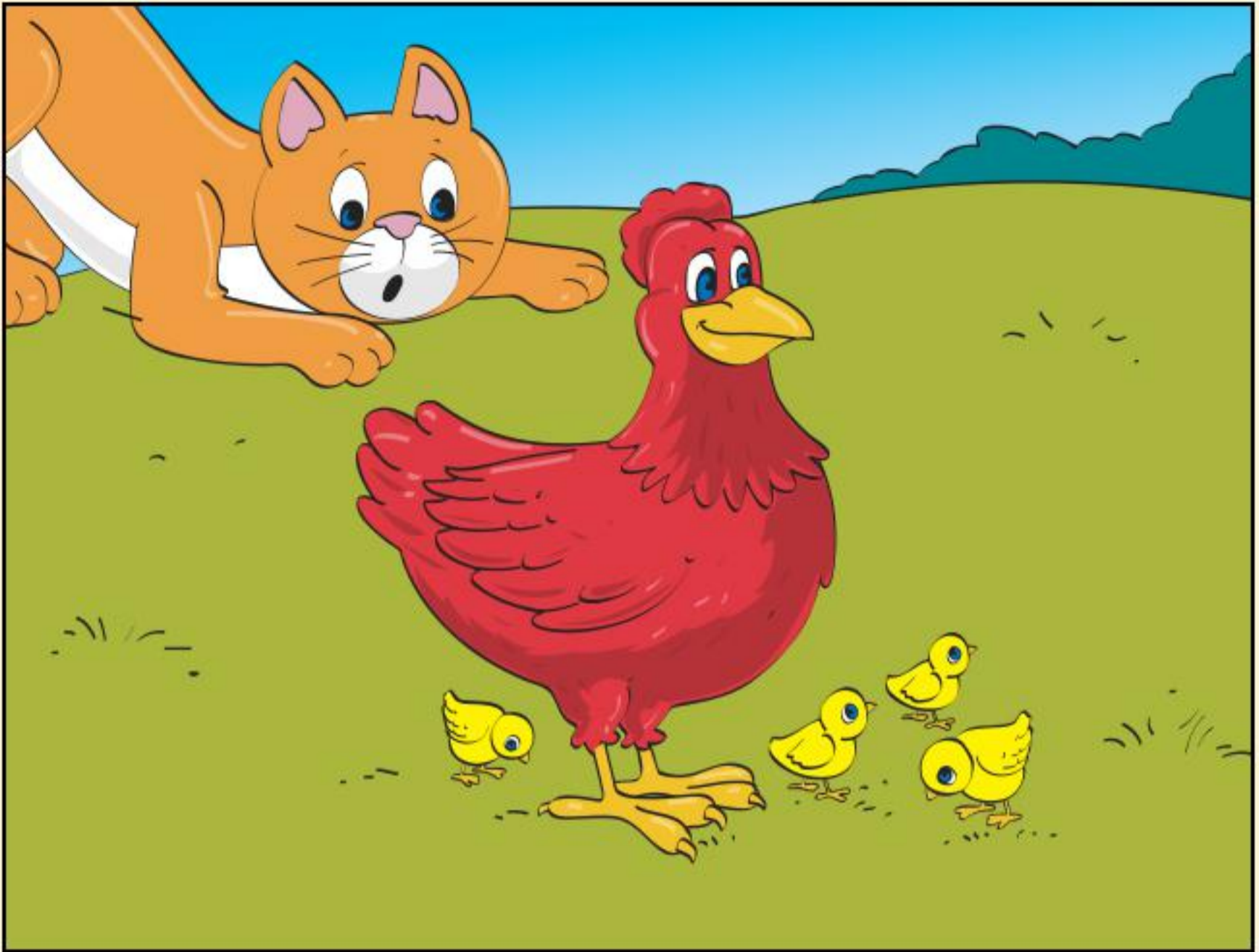
Dagen etter måtte snekkeren reise til en annen by med noen varer, og på veien tilbake hadde han med seg en hvit and. Anden elsket vann, og å plaske i søla var noe av det beste hun visste. Snekkeren og kona bygget en liten fontene og lot heller anden kose seg i rent og fint vann. Hun likte det nye stedet og svømte og koste seg dagen lang, og som takk la hun et egg hver dag. Da høna så at anden hadde tatt over jobben hennes, ble hun enda mer sint og blåste seg opp enda mer i rugekassen.

Etter tjueen dager merket høna at eggene klekket, og ut kom det små nydelige kyllinger. Kona ble svært glad da hun så de nydelige små kyllingene. Hun ropte på mannen sin og fortalte at alle eggene hadde klekket. Hønas hovmod skjøt til vær. Hun pleide å gå bort til andens fontene og bre sine vinger over kyllingene for å vise seg fram. «Føler du deg stolt over å legge ett eneste egg om dagen? Se på meg, jeg har fylt opp hele stedet med nydelige kyllinger.»

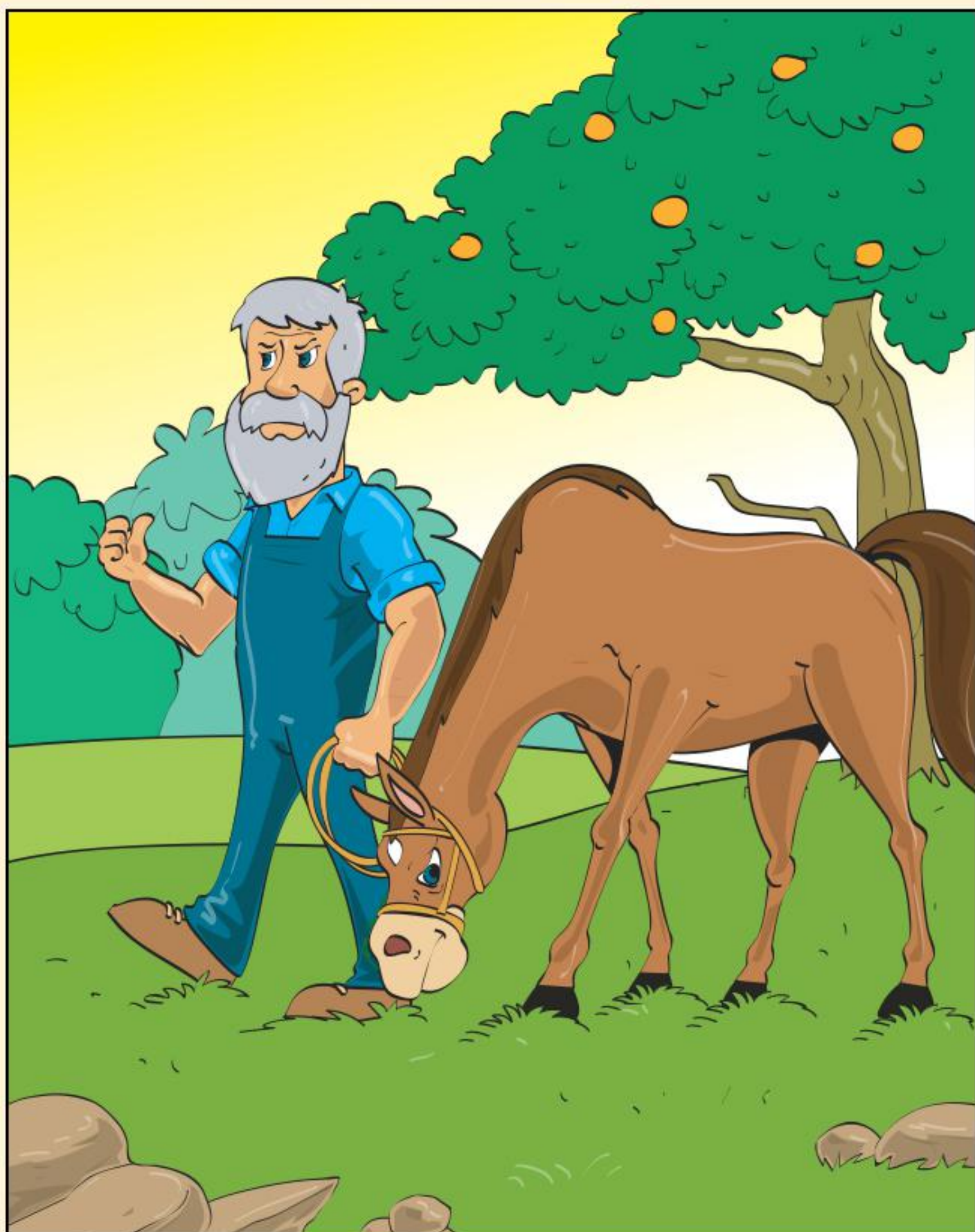

Anden ristet bare på hodet og lo av hvor merkelig denne høna oppførte seg. Men høna skrøt videre og klukket som hun aldri før hadde klukket. «Alle er unyttige i dette huset unntatt meg. Hunden er så unyttig at det ikke går an, og hesten er lat, se hvordan han går.»

En dag da høna drev og lærte kyllingene sine å finne mat, ble hun overrasket av en katt som lenge hadde holdt øye med dem. Katten hoppet fram for å spise dem, men idet høna så katten, skrek hun alt hun kunne. Hunden lå og latet seg like ved. «Hjelp, hjelp! Redd mine kyllinger små!» skrek hun. Da reiste hunden seg og gikk bort til katten og knurret. Katten ble kjemperedd og løp av sted med halen mellom beina. Hunden bjeffet og bjeffet til gamlemor kom og satte en kurv over kyllingene. Høna skalv og løp til anden, og sa: «Denne hunden er jo veldig nyttig. Han reddet barna mine. Hadde det ikke vært for ham, ville katten ha spist dem opp.» Anden lo som alltid av det høna hadde å si, men denne gangen sa hun: «I dag fikk du vel se at ingen er unyttig her i verden, alle har sin plass og oppgave!» Men høna hadde ikke helt lært av hendelsen, hun sa: «Men denne hesten er jo ikke til noen nytte.»

Anden slo seg fortvilet på pannen og lo av høna.

En morgen da snekkeren våknet, så han på fôrhekken til hesten, han hadde ikke rørt fôret sitt. Hesten var veldig dårlig og hadde det vondt. Snekkeren ble redd og begynte å gråte, tross alt var det hesten som stod for å skaffe levebrødet til alle i huset. Han tok med hesten til dyrlegen.

Høna pleide å gå daglig til fôrhekken til hesten for å smake litt på kikertene han fikk servert av snekkeren, men i dag var verken hesten eller maten hans der. Det var et trist syn å se fôrhekken stå tom og forlatt. Hesten ble hos dyrlegen en hel uke, og snekkeren fikk ikke jobb, for han hadde en vogn, men ingen til å dra den. Ved månedsslutt var det ikke en eneste krone i huset som de kunne kjøpe mat for. Kornet til høna ble heller ikke kjøpt, sulten gikk hun bort til kona og så på henne. Men hun hadde ikke noe å gi, hun så på høna og sa: «Hva skal jeg gi deg, jeg har jo ingenting. Be til Gud at hesten vår blir frisk og rask igjen, slik at vi kan kjøpe mat.»

Den dagen forstod høna hvor viktig rolle alle har på jorden, og innså at hun hadde oppført seg dumt. Hun angret og hadde tårer i øynene idet hun hevet vingene og ba til Gud: «Gode Gud, gjør Du hesten vår frisk. Jeg har forstått at han er til stor nytte ... jeg lover at jeg aldri skal kalle noen for unyttig!»

Dagen etter våknet høna og gikk ut for å strekke litt på vingene. Da la hun merke til at hesten var tilbake, og snekkeren gjorde ham klar for å trekke kjerren.

Den kvelden kom snekkeren tilbake med mange varer, alle fikk mat å spise, og huset var igjen fylt med glede.